

Truyện cổ tích Nhật Bản ~Ngày xưa ngày xưa~

日本の昔話~むかし、むかし~

— Tượng Địa Tạng đội nón —

— 笠地蔵 —

Ngày xưa ngày xưa, tại một ngôi làng đầy tuyết nọ, có hai ông bà lão sống với nhau. Hai ông bà rất hiền hậu nhưng cảnh nhà lại nghèo, gần đến tết rồi mà ông bà không có đồng nào để mua bánh dày ăn tết. Vì thế, ông bà lấy rơm bện thành nón để ông đem ra chợ bán, nhưng cả buổi ông chẳng bán được chiếc nào. Ông đành đem hết những chiếc nón không bán được đó về nhà. Ông đang đi giữa đường thì bỗng nhiên trời đổ tuyết lớn, chẳng bao lâu đường phố trắng xóa, ông nhanh chân rảo bước về nhà.

Về đến đầu làng ông thấy có 6 tượng Bồ tát Địa Tạng, tượng nào trên đầu cũng bị tuyết phủ trắng. Ông thấy tội nghiệp, lấy tay phủi hết tuyết trên đầu tượng, nhưng ngay sau đó tuyết lại bám đầy đầu tượng. Thấy vậy, ông lão liền lấy những chiếc nón không bán được đội cho tượng. Ông đội cho mỗi tượng một chiếc, ông chỉ có 5 chiếc nên thiếu mất một chiếc. Thấy vậy ông lấy chiếc khăn choàng đầu của mình ra đội cho bức tượng sau cùng, rồi để đầu trần đi về nhà.

Chẳng bao lâu ông đã về đến nhà. Bà lão thấy ông bị tuyết bám đầy người rất đỗi ngạc nhiên. Khi nghe ông kể ông đã dùng những chiếc nón không bán được và chiếc khăn choàng đầu của mình để đội cho tượng Địa Tạng thì bà cười khen: “Ông làm thế tốt quá. Không mua được bánh dày cũng chẳng sao ông à”.

Tối hôm đó ông bà đang ngủ thì bên ngoài có tiếng động như có ai đang để cái gì nặng lắm ở bên ngoài. Tiếng động này làm ông bà lão thức giấc. Ông bà sợ hãi mở cửa xem chuyện gì, thì lạ lùng thấy trước cửa nhà chất đầy những chiếc bánh dày thật to cùng với gạo, rau và cá. “Cảm ơn, cảm ơn. Thế này thì lão ăn tết to rồi. Nhưng ai lại đem đến cho lão những thức ăn này nhỉ?”. Ông bà lão ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì, đảo mắt nhìn quanh thì thấy bóng sáu vị Địa Tạng đang xếp hàng đi ngoài kia. Tất cả các tượng Địa Tạng đều đội nón, nhưng tượng đi sau cùng thì đội khăn.

昔々、雪深い村にお爺さんとお婆さんが住んでいました。心の優しいお爺さんとお婆さんでしたが、とても貧しく、もうすぐお正月だというのに餅を買うお金もありませんでした。そこで2人はわらで笠を編み、お爺さんはその笠を町へ売りに出掛けましたが、全然売れませんでした。しかたなく、お爺さんは売れ残った笠を持って家に帰ることにしました。すると、帰る途中に雪が降ってきて、あっという間に辺りが真っ白になるほどでしたので、お爺さんは帰り道を急ぎました。

村の入り口まで来ました。そこには6体のお地蔵様（菩薩の像）が立っています。お地蔵様の頭にも雪が降り積もっていました。気の毒に思ったお爺さんはお地蔵様の頭の雪を手で払い除けましたが、またすぐに積もり始めます。そこでお爺さんは売残りの笠をお地蔵様に被せてあげることにしました。6体のお地蔵様の頭に1つ1つ被せていると、笠は5つしかなく、後1つ足りません。お爺さんは自分が被っていた手拭いを最後のお地蔵様に被せ、自分は雪の中を何も被らずに帰って行きました。

やっと家に着きました。お婆さんは、お爺さんが雪にひどく濡れて帰ってきたので驚きましたが、お爺さんが売れ残った笠と自分の手拭いをお地蔵様に被せてきた話をしたところ「それは良いことをしました。餅が買えなくても何も困りませんよ」と笑顔で言いました。

その晩、お爺さんとお婆さんが眠っていると、家の外から「どすん、どすん」と何か重い物が置かれる音がします。お爺さんとお婆さんはその音に目を覚まし「なんだろう」と恐る恐る家の扉を開けてみると、そこには大きなお餅、米、野菜、魚などがたくさん置かれていました。「なんとありがたい。これで良いお正月が迎えられる。だが一体誰がこれを置いたのだろう」お爺さんとお婆さんが不思議に思って辺りを見ると、お地蔵様が並んで去っていく姿が見えました。お地蔵様は皆笠を被った姿でしたが、最後の1体は手拭いを被っていましたとき。